

Sygn. akt X Ka 551/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Wehner – spr.

Sędziowie: SO Katarzyna Wróblewska

SR (del) Magdalena Roszkowska - Matusik

Protokolant: sekr. sąd. Elżbieta Łopacińska

Przy udziale prokuratora Marii Syta

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2014 roku

sprawy **P. W.** oskarżonego z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych

na skutek apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 31 stycznia 2014 roku, sygn. akt II K 1336/13

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Piasecznie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt X Ka 551/14

UZASADNIENIE

P. W. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 01 października 2011 r. w godz. 19:32- 19:38 w G. przy ul. (...) (...) bezprawnie rozpowszechnił w sieci Internet, przy wykorzystaniu programu (...) utwory autorstwa (...) w postaci e-booków: (...), (...), (...), (...), (...), (...) (...), czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., to jest o czyn z art. 116 ust. 1 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
2. w dniu 14 października 2011 r. o godz. 12:11 – 12:17 w G. przy ul. (...) (...) bezprawnie rozpowszechnił w sieci Internet przy wykorzystaniu programu (...) utwór autorstwa S. C. w postaci e-booka: (...), czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., tj. o czyn z art. 116 ust. 1 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Piasecznie w sprawie o sygn. akt II K 1336/13:

1. oskarżonego P. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 i za to na podstawie art. 116 ust. 1 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych skazał go, a na podstawie art. 116 ust. 1 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 25 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;
2. oskarżonego P. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 2 i za to na podstawie art. 116 ust. 1 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych skazał go, a na podstawie art. 116 ust. 1 Ustawy o

prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 25 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

3. na podstawie art. 85 k.k. art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył orzeczone kary za zbiegające się przestępstwa i orzekł wobec oskarżonego P. W. karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

4. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w związku z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

5. na podstawie art. 116 ust. 2 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych z k. 121 w postaci 2 dysków twardej na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok został zaskarżony przez prokuratora w całości na niekorzyść oskarżonego P. W..

Wyrokowi zarzucono:

1. obrazę przepisów prawa procesowego w postaci naruszenia przepisu art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. polegającą na wydaniu przez Sąd orzeczenia wobec oskarżonego w zakresie jego treści sprzecznego z wymogami prawa, a mianowicie orzeczenie kary grzywny na podstawie art. 116 ust. 1 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i art. 33 § 2 k.k. w sytuacji, gdy art. 116 ust. 1 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie przewiduje takiej kary obok kary pozbawienia wolności, a art. 33 § 2 k.k. dotyczy tylko czynu popełnionego w celu osiągnięcia korzyści materialnej, zamiast nieuwzględnienia wniosku skierowanego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i dokonania modyfikacji wniosku z udziałem stron bądź skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

2. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci naruszenia przepisu art. 33 § 2 k.k. polegającą na zastosowaniu, jako podstawy prawnej orzeczenia grzywny, w sytuacji, gdy przepis ten przewiduje możliwość wymierzenia grzywny obok kary pozbawienia wolności jedynie w sytuacji, gdy sprawca dopuszcza się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął.

3. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci naruszenia przepisu art. 116 ust. 2 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, polegającą na orzeczeniu przepadku dowodów rzeczowych w postaci zabezpieczonych w toku postępowania dysków twardej na podstawie art. 116 ust. 2 Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w sytuacji, gdy winien orzec ich przepadek na podstawie art. 44 § 2 k.k.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna.

Za prawidłowy i zasługujący na uwzględnienie należało uznać zawarty w niej postulat uchylenia wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że sprawca występku z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych „podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2”, natomiast Sąd Rejonowy za przypisane czyny orzekł wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności oraz wymierzył mu na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę. Orzeczenie co do kary zawarte w wyroku było zresztą zgodne z wnioskiem złożonym w tym zakresie przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Oczywiste jest, że sąd pierwszej instancji, orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k., jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, poczynionych na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i nie może wydać innego wyroku niż skazujący i orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony. Rozpoznając

jednak taki wniosek, Sąd nie może się uchylić od zbadania sprawy zarówno pod kątem ustaleń faktycznych i zawinienia, a także zastosowanych przepisów prawa materialnego. W sytuacji dostrzeżenia jakichkolwiek wad propozycji oskarżyciela publicznego, nie tylko nie może wniosku takiego uwzględnić, ale zobligowany jest skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, chyba, że w toku posiedzenia prokurator za zgodą oskarżonego dokona modyfikacji wniosku w kierunku przez sąd postulowanym (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 kwietnia 2013 w sprawie o sygn. akt V KK 17/13, opubl. Prokuratura i Prawo 2013/7 – 8/9).

W niniejszej sprawie poza polem widzenia prokuratora, jak i Sądu I instancji było to, że dyspozycja przepisu art. 116 ust. 1 cytowanej powyżej ustawy zawiera możliwość wymierzenia grzywny (przepis ten zawiera alternatywnie skonstruowaną sankcję). Niemniej jednak Sąd Rejonowy w sposób nieuzasadniony odwołał się do przepisu art. 33 § 2 k.k. i wymierzył oskarżonemu także grzywnę. Przepis art. 33 § 2 k.k. zaś przewiduje możliwość wymierzenia grzywny w sytuacji, gdy sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co w niniejszej sprawie nie zostało ustalone. Zaistniał zatem dysonans pomiędzy czynem przypisanym, który w swoich znamionach nie odwołuje się do sposobu działania uprawniającego zastosowanie art. 33 § 2 k.k. a wymierzoną karą. Uwzględniając tak sformułowany wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k. uszło uwadze Sądu I instancji, że prokurator konstruując zarzut nie odniósł się do okoliczności związanych z działaniem przez oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Nietrafnie zatem Sąd Rejonowy nie zbadał zasadności wniosku prokuratora złożonego w trybie 335 § 1 k.p.k. pod względem przepisów prawa. Sąd orzekający winien mieć na uwadze koronną zasadę, a mianowicie, iż Sąd zna prawo (iura novit curia). Właściwie procedowanie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie powinno sprowadzać się do nieuwzględnienia obarczonego błędami merytorycznymi wniosku prokuratora, a następnie sprawa winna zostać skierowana do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.), chyba że doszłoby do zmiany tego wniosku - za zgodą oskarżonego - w taki sposób, aby był on zgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

Reasumując, podnieść należy, że uchybienie jest także skutkiem naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji przepisu art. 343 § 7 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania prawidłowej kontroli wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k. Wniosek prokuratora pozostał bowiem w sprzeczności z treścią art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i z tego powodu brak było podstaw do jego uwzględnienia i wydania wyroku w trybie przewidzianym w art. 343 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy dokładnie zweryfikuje złożony w trybie 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora i wyda stosowne decyzje w jego przedmiocie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.